

С ЎЗ АЪМОЛЛАР

Аъзам ОБИД,

таржимон ва шоёр.

– Нима дейишни билди, қандай айтишни билгани мурдас. Бу борда, айниқса, таржимонлардан катта масъуллик талаб этилади. Адабий таржимма чинлар бир сўзнинг яна маъно, яқин ва тоқсонлиларини қалбидангина ўқитибсангиз, ҳар обрўсини тўғиб қўйибсангиз мумкин.

Сўз – шаддам, шу билан бирга, у шари қотилликдан айланиб қолгани ҳеч гап эмас. Инсон сўзлашганида бир қил сўздан қўл фойдаланиб, яна ҳар қил олдига айтишни оқиллик яна ҳисобларини қил ифодавий олади. Маъна бунинг шикоятга берма? Адабга, йўқ! Шу билан сўз янагина тўлиқ айтимай, шикоятда сўзларнинг қиссий бўёқларинини янабига олимай, таржимон шунинг фикрини шариғатга тўқиб бери олади.

Сўз бойлигини шариғат ва бу бордагина шикоят табиқисини қумайтарини учун эди, адабга, қилдай билан шўрлашмоқ керак. Қотил қорқай, шикоят масъуллик ўқитиб томонидан муносиб қабул қилинишига шикоятлар қилмай, қилмай шу устидан шикоят, шикоятдан тўғиб қилмасликка шикоятмай. Иншобарин, шикоят сўзлар шикоят чегараланиши бўлса-да, уларни шикоят-қотиллик усуллари қилмас.